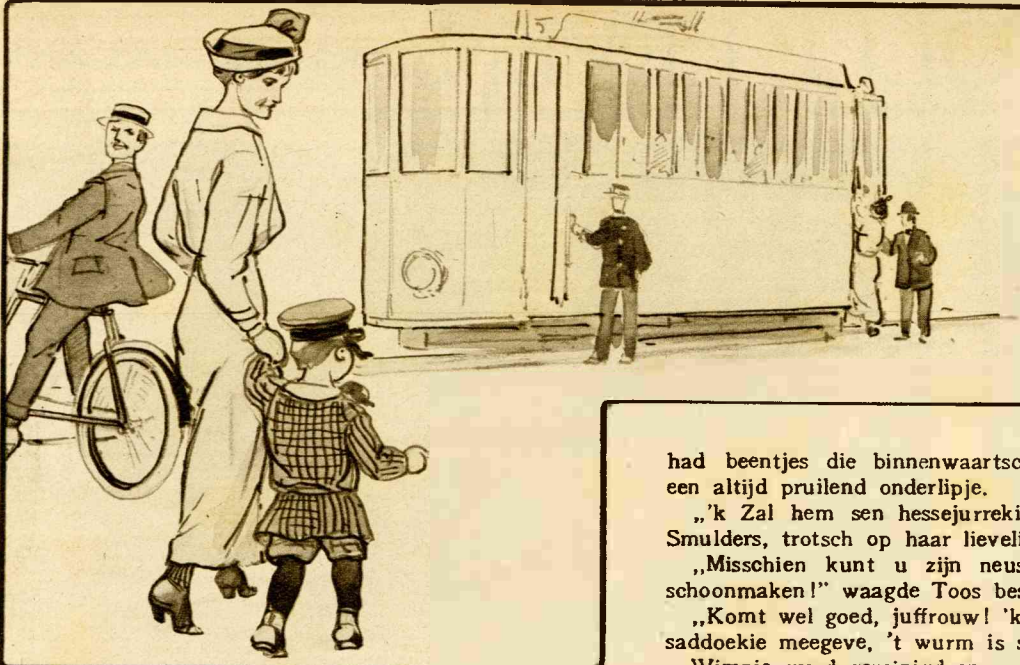

Van Toos, die met Wimpie uit trammen ging.

et kan me niet bommen!" zei Toos eigenzinnig. „ik heb nu eens zin om dat kind van Smulders een dagje mee uit te nemen! 't Is een snoes van een jongen en ik kan me best een heelen dag vermaken met een kind!"

Toos' rond kinnetje stak uitdagend naar voren, ze perste haar lippen na deze woorden vastbesloten op elkaar en zag er over 't geheel uit alsof ze „er op of er onder" een sterke vesting zou trachten te nemen.

„Jij hebt altijd zoo iets bijzonders!" minachtte Ko. „Je zit vol overdreven, mallotige denkbeelden! Wie neemt er nu zoo'n smerig kind een dagje mee uit, zoo'n jengelskous! Dat komt ervan als meisjes geen vrijer krijgen kunnen!"

Aangezien Toos een meisje uit de verlichte eeuw was en er dientengevolge zeer vrije begrippen op na hield, had ze 't op haar tong om na deze broederlijke woorden „stik" te zeggen, maar ze hield zich in voor haar moeder, ruischte majestueus door de kamer met een vinnig neus-optrekken voor haar broer en verdween.

Den volgenden morgen om negen uur klopte Toos aan bij de Smulders. Juffrouw Smulders, die bij Toos' moeder tweemaal in de week de kousen stopte, deed zelf open.

„Mag ik Wimpie vandaag mee hebben?" vroeg Toos, een beetje kleurend door 't ongewone van de situatie. „Ik wou met de Electriche naar Haarlem en Zandvoort gaan en zou 't zoo leuk vinden hem eens mee te nemen!"

Juffrouw Smulders streek van aandoening of verwondering met den rug van haar rechterhand over haar neus, snoof geweldig en lachte.

„Nou, as u 't wááge wil? Hij is soms merakel lastig op straat, maar hij kent u toch wel en as ie schreeuwt... geeft u hem maar af en toe... zóó, begrijpt u?"

Juffrouw Smulders' hand bewoog zich meer gracieus dan liefelijk in de lucht; daarop boog ze haar hoofd in een hoek van vijf en veertig graden naar achteren en riep haar jongsten telg, Wimpie.

Wimpie was, een kleine versiering bij zijn neus niet meegerekend, een aardig ventje van ongeveer vier jaar,

had beentjes die binnenwaartsche neigingen toonden en een altijd pruilend onderlipje.

„'k Zal hem sen hessejurrekie antrekkel!" zei moeder Smulders, trotsch op haar lieveling.

„Misschien kunt u zijn neusje gelijk ook een beetje schoonmaken!" waagde Toos bescheiden.

„Komt wel goed, juffrouw! 'k Zal hem ook een schoon saddockie meegeve, 't wurm is soo verkouwel!"

Wimpie werd gereinigd en opgetuigd en hij hield zich gedurende dit proces zeer kalm, keek met oogen die een kalfje tot sieraad gestrekt zouden hebben naar Toos en vandaar naar zijn Zondagsche knoopschoentjes.

Restte ten slotte nog het afscheid van zijn moeder.

„Nou, nou wees je maar heel soet, hoor! En als je" — gefluister aan Wimpie's oor — „dan vraag je an de juffrouw, hoor! en niet" — wederom gefluister —.

Toos kleurde. Wimpie knikte ten teeken dat hij 't snapte en legde vervolgens zijn knuistje in Toos' hand.

„Nou juffrouw, en u past wel goed op hem, hè? En voorsichtig met uitstapfel! En laat er geen seewater an zijn laarsies komme, dat bijt soo uit!"

Toos vertrok met haar protégé, negeerde Ko die haar moedwillig-toevallig voorbijfietste en valsch grijsde en zat een kwartier later in de Electriche naar Haarlem.

De eerste tien minuten hield Wimpie zich voorbeeldig: hij keek links noch rechts, viel bij iedere bocht bijna van de bank, zoodat Toos hem ten slotte op haar schoot zette. Doch Wimpie vond deze behandeling te familiaar na zoo'n korte kennismaking en ook streed het tegen zijn mannelijk eergevoel op een vrouwelijken schoot te zitten. Hij gaf dit door twee knorren te kennen, die uit zijn klein maagje schenen te komen en Toos bijzonder verschrikten. Ze was absoluut niet gewend met kinderen om te gaan en begreep de waarschuwing niet eerder dan nadat Wimpie zich met een paar energieke rukken op den grond gewerkt had, waar hij echter geen seconde verwijlde daar Toos hem weer opheescht.

„Zoet zijn, Wimpie! Kijk eens naar de koetjes! en och! wat een snoezige varkentjes! Zie je wel?"

Wimpie keek zeer diepzinnig, maar liet zich er niet over uit of de weibewoners hem interesseerden. Wel liet hij zijn lip op 't onderste knoopsgat hangen en maakte zijn rechter-wijsvingertje een onderzoekingsstocht naar zijn linker-neusgat.

„Foei, Wimpie!" bestrafte Toos, angstig rondspiedend of iemand ook op dit gebrek in Wimpie's opvoeding gelet had.

Het vingertje daalde, ook de onderlip zakte nog een etage en Toos, meenende dat de emotie van den tramrit te sterk op Wimpie's gemoed werkte, zocht met bevende vingers in haar taschje naar een rolletje chocolade en diende er haar kleinen gast een portie van toe.

„Lekker, Wimpie? hou je wel van chocolaadjes? Niet mee knoeien, hoor!"

Maar deze raadgeving werd in den wind geslagen. Wimpie beminde blijkbaar de chocolade niet, maakte ze echter op zijn manier productief door zich ermee te tatouëren en eindelijk zijn handjes aan zijn „hessejurrekie" af te vegen, wat Toos niet verhinderen kon, daar Wimpie zijn vingertjes stevig op zijn maag drukte als Toos' zakdoek ter reiniging opdoek. Een mijnheer achter Toos had schik in 't geval.

„Uw zoontje houdt er een eigen willetje op na, mevrouw!" zei hij lachend.

Toos' kleur streefde naar die van een gekookten kreeft. Ze wendde zich half om, gereed om een spinnig antwoord te geven, zooals jonge dames dat tegenwoordig doen als ze toonen willen dat ze van zich af kunnen spreken, maar ze keek in een allervriendelijkst gezicht met blauwe oogen en een bruinen baard en haar ergernis versmolt als sneeuw voor de zon.

„O, maar hij is mijn zoontje niet!" antwoordde ze verward. „Ik heb hem maar eens een dagje meegenomen!"

„'t Is te hopen dat de kleine man deze vriendelijkheid — of liever dezen heldenmoed — op prijs stelt," begon de vreemde heer weer, met zoo'n geanimeerd gezicht alsof hij van plan was den geheelen morgen met Toos over dit onderwerp te babbelen.

Toos keek ondertusschen tersluiks naar zijn handen en ontdekte tot haar verlichting geen ring eraan. Zoo zijn meisjes nu eenmaal en Toos maakte geen uitzondering op den regel, hoewel ze in haar jeugdig hoofdje volstrekt geen berekeningen maakte.

Wimpie keek met een zeer streng gezichtje naar den buurman, van den buurman naar Toos en vervolgens weer naar den buurman, als zochten zijn kleine hersentjes eenig verband tusschen die twee. Bovendien — hoewel hij het zeer onaangenaam vond als er te veel notitie van hem genomen werd — het krenkte hem nog meer als

men zich totaal niet met hem bemoeide en ook gaf dit laatste hem klaarblijkelijk een erg eenzaam gevoel. Hij blikte eenige minuten diepzinnig naar de groene weilanden waar de tram langs vloog, stak vervolgens zijn vingertje behoedzaam in het verboden neusgat en bleef zoo wederom eenige minuten peinzend zitten, tot een dikke traan langzaam in een zijner ooghoekjes borrelde en vandaar den weg over zijn wangetje zocht. Wimpie weende, Toos beving een panische schrik, de mijnheer met den baard toonde zich een en al medegevoel.

In Toos werden alle nog slapende moederlijke gevoelens wakker; ze kuste en troetelde Wimpie, liet hem zijn neusje snuiten in haar eigen fijn batisten zakdoekje met een C. W. als monogram en hing een kleurig en lokkend tafereel op van wat Wimpie wachtte in Haarlem en van wat Wimpie wachtte in Zandvoort. Maar Wimpie scheen ontbloot van alle wereldsche neigingen. Vermoedelijk plasten zijn kleine voetjes liever in de goten van zijn smerig straatje dan in de kabbelende Noordzee-golfjes en beten zijn tandjes liever een homp roggebrood dan Toos' luchtkasteel-taartjes.

„'k Wil na me móééé!" klonk het ten slotte met veel oe's, gevolgd door een nieuwe uitbarsting.

De mijnheer met den baard was door de ontsteltenis naast Toos komen zitten, lette echter meer op haar roode wangen en guitige oogen dan op Wimpie's van smart verwrongen gelaat, hoewel hij zijn best deed dit niet te laten merken, wat hem volkomen mislukte. Een en ander heel natuurlijk in de gegeven omstandigheden. Kleine jongens met vieze neusjes en pruillipjes, benevens een te luid keel-orgaan zijn nu eenmaal geen bijzondere aantrekkelijkheid voor jonge mannen. Toch deed hij alsof het geval hem hoogelijk interesseerde en als Toos hem radeloos aankeek, niet wetend wat te beginnen met den kleinen lastpost, trok hij zijn gezicht in de meewarigste plooi en verzekerde haar telkens met meer vuur, dat hij niet begreep dat het kind, met zóó'n lieve gezellin, zoo huilen kon, waarop Toos het plotseling weer erg druk had met troosten.

Intusschen herhaalde Wimpie steeds nadrukkelijker zijn wensch naar huis terug te keeren, gilde met lange halen zijn verdriet uit en zwaaide wanhopig met armen en beenen, wat rood kón zijn in zijn gezichtje, wás rood, neen, erger dan rood, het helde naar paars.

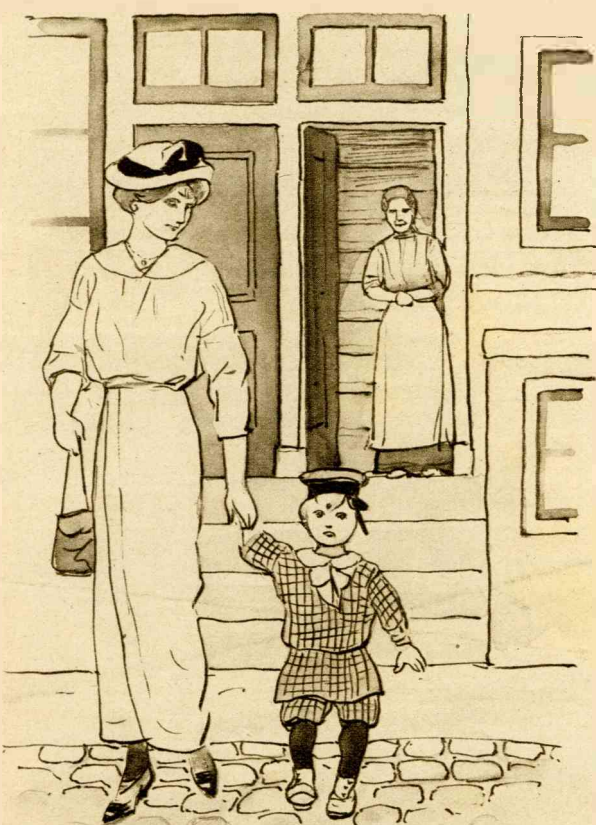
„Wat moet ik toch beginnen?" angstte Toos.

„Wel, het beste is dat u maar dadelijk weer teruggaat," antwoordde de mijnheer met den baard, „u zult toch weinig plezier van uw beschermeling hebben!"

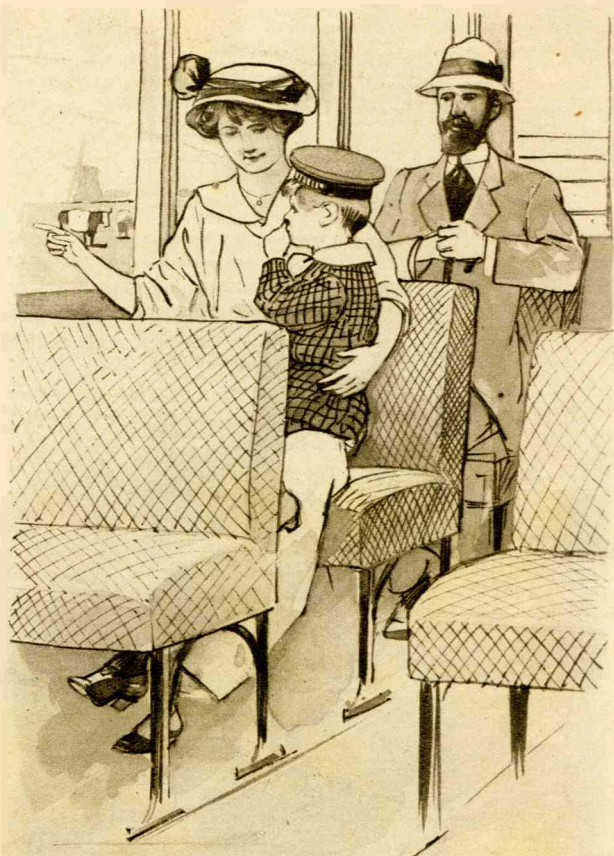
„Hoe houd ik het nog een uur uit!"

Toos' gezichtje zou een engel vermurwd hebben, laat staan een gewoon sterveling.

„Als ik u misschien van dienst kan zijn?" sprak de

Toos vertrok met haar protégé...

„Zoet zijn, Wimpie! Kijk eens naar de koetjes..."